

Juvenil

La vareta tria el bruixot

■ Andreu Sotorra

Durant prop de deu anys, mig món s'ha preguntat quin era el secret de la sèrie de Harry Potter per haver establert un dels llistons més alts de la història dels *bestsellers* literaris. Doncs, en aquest setè i últim volum es constata una vegada més. L'escriptora Joanne Kathleen Rowling (Yate, Anglaterra, 1965) té el do de saber dosificar la fabulació narrativa amb corbes de pujada i baixada de tensió. Mai no deixa un capítol sense una espurna d'intriga que porti al següent. Manté un relat lineal, però a la vegada ple de bifurcacions i de reflexions internes a través dels personatges, tant dels principals com dels secundaris, més de sis-cents i, de tant en tant, recorda què ha passat i la relació amb cadascun d'ells.

El setè volum té dos acabaments: l'autèntic, on jo diria que hauria hagut de posar el punt i final. I un epíleg, dinou anys després, on deixa ben aparellats i afilats els principals protagonistes, Harry inclòs. Per què ha ensucrat aquest epíleg? Per què clona el principi de la sèrie, ara amb els fills de Harry i Ginny que agafen el Hogwarts Express? La meua resposta seria: Rowling no continuarà -ho ha dit i me la crec- la sèrie de Harry Potter. Ah, però no ha dit pas que no la repregui amb un dels fills de Harry i Ginny, el que es faci hereu del destí i els poders del jove pare!

Referents de tota mena

L'autora ha incorporat subtils referències clàssiques en la sèrie. Ha passat per les entranyes de l'*Odissea*; per la terra dels alquimistes; ha entrat en la mitologia celta, la indígena d'Amèrica i la grega; ha recuperat la fam de les aranyes (a *El senyor dels anells* hi ha també una aranya famèlica); ha adoptat els basiliscs dels antics gravats; ha concedit a un dels personatges clau, Sírius, el nom de l'estel més brillant; ha jugat amb el bosc prohibit; ha begut de les fonts de Merlí i de Morgana, icones de la mitologia fetllera britànica; ha incorporat centaures, que diu que vénen de Grècia; ha dit quin és el remei contra les depressions (la xocolata amansa els temuts demòtors); ha fet

Ja podem llegir la versió catalana de l'última novel·la de la sèrie de Harry Potter, escrita per J.K. Rowling

servir el drac com a símbol de fons, no com a protagonista; ha recorregut a la màgia, llegat atribuït als antics egipcis; ha concedit als bruixots el dret a tornar a cavalcar amb escombres (un transport gens propi de la bruixeria britànica); ha inclòs un exfinx; ha utilitzat l'au fènix, anomenada Fawkes (aquí sí que s'aferra del

J.K. Rowling ha incorporat subtils referències clàssiques

tot a una llegenda anglesa basada en fets reals i relacionada amb el foc); ha lligat les Forces del Mal, representades per Voldemort, a la presència del Diable entre els muggles; ha donat feina a les òlibes, antics missatgers de bruixots abans del correu electrònic o el telèfon mòbil, uns invents que, havent nascut paral·lels a la sèrie, no hi apareixen ni una vegada, i entre moltes altres adopcions, ha revaloritzat la màgia de les varetes, un símbol de poder dels sacerdots de l'antic Egipte.

Així com en els sis primers volums, l'acció, les guerres brutes, les intrigues i els complots mantenen el permanent "ai si caic no caic" de Harry Potter, en aquest setè, tots aquests elements converteixen la trama en una novel·la d'investigació que treu

l'entrellat de les incògnites acumulades durant la sèrie. En aquest sentit, en el setè volum hi ha tres moments d'un valor literari inqüestionable:

1) El que desvela un presumpte passat fosc del vell Albus Dumbledore (amb la velada història d'una violació de la seva germana petita que la va trastocar per sempre).

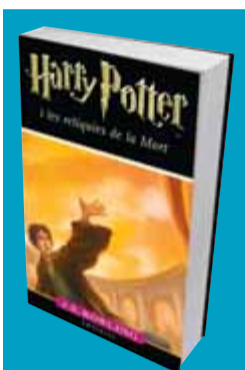
2) El que, com si s'acostés als germans Grimm (recordem *Els missatgers de la Mort* i *El fillol de la Mort*) recrea la rondalla *Els tres germans i la Mort*, que serveix per donar sentit a les tres relíquies del poder: la vareta d'àlber invencible, la pedra de la resurrecció i la capa que fa invisible.

3) El que porta Harry Potter a la tomba dels seus pares i a la mansió heretada del seu padrí,

Sírius, on troba vells records que li aclareixen alguns trets de la seva infància.

Harry Potter no vol el poder

I la moralitat de conclusió no hi falta: Harry Potter no desitja el poder. I tot i haver-se'l guanyat a pols, no s'hi aferra sinó que el deixa a l'atzar del temps. Es guarda la capa que fa invisible de record, per si de cas. Però la vareta d'àlber invencible torna a la tomba de Dumbledore i la pedra de la resurrecció desapareix en un lloc del bosc, desconegut per al lector, una altra estratègia que permetria a J.K. Rowling aventurar-se en la continuïtat del món màgic de Hogwarts amb una nova generació de la nissaga Potter com a protagonista. Tot va bé si acaba bé... i si continua també.*

Harry Potter i les relíquies de la mort

J.K. Rowling
Traducció: Xavier Pàmies
Empúries
Barcelona, 2008
Preu: 22 euros
Pàgines: 735

■ Així com en els sis primers volums, l'acció, les guerres brutes, les intrigues i els complots mantenen el permanent "ai, si caic no caic" de Harry Potter, en aquest setè, tots aquests elements converteixen la trama en una novel·la d'investigació que treu l'entrellat de les incògnites acumulades durant la sèrie

1 2 3 4 5

GABRIEL BOLIUIS / AFP